

Бил Браугър

ЗАПОВЕД ЗА АРЕСТ

Как станах враг номер едно на Путин

RED NOTICE. How I Became Putin's No. 1 Enemy

Copyright © Bill Browder, 2015

Copyright © Hermitage Media Limited 2015

First published in Great Britain in 2015 by Bantam Press
an imprint of Transworld Publishers

All rights reserved

© Издателство „Слънце“, 2017 г.

© Павел Талев, преводач, 2017 г.

© Кремена Петрова, художник, 2017 г.

ISBN 978-954-742-234-6

БИЛ БРАУДЪР

ЗАПОВЕД ЗА АРЕСТ

**КАК СТАНАХ ВРАГ
НОМЕР ЕДНО НА ПУТИН**

Издателство „Слънце“
Основано 1937 г.
София, 2017 г.

*На Сергей Магнитски, най-смелия човек,
когото познавам.*

Въпреки че разказаното в тази книга е вярно, то със сигурност ще обиди някои много могъщи и опасни хора. За да защитя невинните, някои имена и наименования на места са променени.

Red Notice – Червена бюлетина – уведомление, издадено от Интерпол, с настояване за арестуване на търсени лица с цел екстрадиране. Червената бюлетина е най-близкото до международна заповед за арест средство, използвано днес.

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Персона нон грата.....	11
2. Как се бунтуваш срещу семейство комунисти?	26
3. Чип и Уинтрон.....	34
4. „Можем да ти намерим жена да те топли нощем“	44
5. Чехът без покритие.....	63
6. Мурманският траулерен флот	80
7. Вила „Леополда“	97
8. „Грийн Ейкърс“	114
9. На пода в Давос	127
10. Преференциални акции	137
11. „Сиганко“	151
12. Златната рибка	164
13. Адвокати, пистолети и пари	175
14. Раздяла с „Вила д'Есте“	187
15. И всички ние се издънихме.....	197
16. „Вторници с Мори“	204
17. Разкриване на кражби.....	218
18. Петдесет процента.....	231
19. Заплаха за националната сигурност.....	241
20. „Vogue Café“	246
21. Г-В.....	259
22. Обиските	269

23. Отдел „К“.....	284
24. „Руските истории никога нямат щастлив край“	290
25. Високочестотно заглушаващо устройство ..	304
26. Загадката.....	320
27. Пратка по DHL.....	331
28. Хабаровск.....	343
29. Деветата Божя заповед.....	353
30. 16 ноември 2009 година	373
31. Катинският принцип.....	386
32. Войната на Кайл Паркър.....	400
33. Ръсел 241.....	413
34. Руските недосегаеми.....	429
35. Швейцарските сметки.....	437
36. Данъчната принцеса	447
37. Как се правят наденичките	451
38. Делегацията на Малкин	470
39. Справедливост за Сергей	482
40. Унижаващ и унижен.....	492
41. Червена бюлетина.....	501
42. Откровено	512
Благодарности	525
За автора.....	527

1.

ПЕРСОНА НОН ГРАТА

13 ноември 2005

Аз съм човек, който бора̀ви с цифри, затова ще започна с някои важни за мен: 260, 1 и 4 500 000 000.

Ето какво означават те: Всеки уикенд пътувах от Москва, гра̀да, в който живеех, до Лондон, гра̀да, който наричам мой дом. През последните десет години направих това пътуване 260 пъти. Причина № 1 за него беше да посетя сина си Дейвид, който то̀гава беше на осем години и живееше с бившата ми съпруга в Хампстед. Когато се разведохме, обещах да го посещавам всеки уикенд, независимо от обстоятелствата. Никога не наруших обещанието си.

Имаше 4 500 000 000 причини да се връщам толкова редовно в Москва. Това беше общата стойност в долари на активите, управлявани от моята фирма „Хермитидж Кепитъл“. Аз бях неин основател и изпълнителен директор и през предишното десетилетие спечелих много пари на много хора. През 2000 година фондът „Хермитидж“ се считаше за най-добре справящия се на новите пазари в света. Постигахме печалби от 1500 процента за инвеститорите, които бяха с нас от създаването ни през 1996 година. Успехът на бизнеса далеч надхвърляше и най-оптимистичните ми очаквания. Постсъветска Русия предлагаше някои от

най-внушителните възможности за инвестиции в историята на финансовите пазари и да се работи там, беше също толкова вълнуващо, понякога и опасно, колкото и доходно. Никога не беше скучно.

Бях пътувал от Лондон до Москва толкова много пъти, че познавах пътя най-подробно и в двете посоки: колко време щеше да ми отнеме да мина през мерките за сигурност на летище Хийтроу, колко, за да се кача на самолета на „Аерофлот“, колко, докато излети и полети на изток в потъващата в мрак страна, която в средата на ноември бързо навлизаше в още една студена зима. Продължителността на полета беше 270 минути. Време, достатъчно да прегледам „Файненшъл Таймс“, „Сънди Телеграф“, „Форбс“ и „Уолстрийт Джърнъл“ плюс всякакви важни имейли и документи.

Докато самолетът се издигаше, отворих дипломатическото си куфарче, за да извадя четивата за гения. До папките, вестниците и лъскавите списания се намираше и една малка кожена папка. В нея имаше 7500 долара в банкноти по 100. С тях щях да имам по-добра възможност да се кача на прословутия последен полет от Москва – като хората, които бяха успели да се измъкнат в последния момент от Пном Пен или Сайгон, преди техните страни да потънат в хаос и разруха.

Но аз не бяхах от Москва, а се връщах в нея. Връщах се на работа и затова исках да се запозная с новините от уикенда.

Една статия в списание „Форбс“, която зачетох към края на полета, привлече вниманието ми. Беше за американеца от китайски произход Джуе Шао, който като мен имаше магистърска степен по бизнес адми-

нистрация от Станфорд. Беше учил няколко години след мен в този университет. Не го познавах, но и той беше преуспяващ бизнесмен на чужда земя. В неговия случай – в Китай.

След като влязъл в конфликт с корумпирани китайски чиновници, през април 1998 година Шао бил арестуван, тъй като отказал да плати 60 000 долара подкуп на един ганъчен инспектор в Шанхай. Впоследствие бил съден по фалшиви обвинения и получил шестнадесет години затвор. Негови колеги от Станфорд организирали кампания в негова защита, за да го измъкнат оттам, но не успели. Докато четях, Шао гниеше в някакъв отворителен китайски затвор.

От статията ме побиха тръпки. Когато става въпрос за бизнес, в Китай беше десет пъти по-безопасно, отколкото в Русия. В продължение на няколко секунди, докато самолетът се спускаше от 8000 метра над московското летище Шереметиево, се запитах дали не постъпвам глупаво. От години главният ми подход в инвестирането беше активността на акционера. В Русия това означаваше да се опълчваш срещу корупцията на олигарсите – двайсетина мъже, за които се твърди, че след падането на комунизма са откраднали 39 процента от страната и почти за едно денонощие бяха станали милиардери. Олигарсите притежават повечето от фирмите, търгуващи на руската фондова борса, и често ограбват тези компании, без те да се усетят. В повечето случаи се справях успешно в битките с тях и макар тази стратегия да носеше успех на фонда, тя ми спечели и много врагове.

Когато свърших статията за Шао, си помислих: *Може би ще трябва да го давам по-кратко. Имам мно-*